

műút

„Úton lenni boldogság...” (J. K.)

Szerzőink: Bagi Zsolt (1975, Pécs) filozófus · Baglyas Erika (1973, Budapest) képzőművész · Bedecs László (1974, Budapest) kritikus, irodalomtörténész · Csutak Gabi (1977, Budapest) író, kritikus, fordító · Dante Alighieri (1256–1321) itáliai költő, filozófus · Deres Kornélia (1987, Miskolc–Budapest) költő, kritikus · Demény Péter (1972, Kolozsvár) író · Dékány Dávid (1988, Szeged–Budapest) költő · Dröscher, Daniela (1977) német író · Ficsku Pál (1967, Miskolc) író, hírügynök · Gulyás Benedek (1993, Eger) tervezőgrafikus hallgató, a Műút-hetek képregénypályázatának díjazottja; www.gulyasbenedek.hu · Hegedűs Ágota (1966, Székesfehérvár) író, költő · Horváth Előd Benjámin (1988, Kolozsvár–Budapest) költő · Kiss Noémi (1974, Budapest) író, irodalomtörténész, kritikus · Lapis József (1981, Debrecen–Sárospatak) kritikus, szerkesztő · Larkin, Philip (1922–1985) angol költő, író · Láng Orsolya (1987, Kolozsvár) író, költő · Lengyel Imre Zsolt (1986, Budapest) kritikus · Méhes László (1966, Miskolc) újságíró · Ménesi Gábor (1977, Hódmezővásárhely) újságíró · Nagy Csilla (1981, Besztercebánya) irodalomtörténész · Nagy Márta Júlia (1982, Budapest) költő, kritikus · Nádasdy Ádám (1947, Budapest) költő, műfordító, nyelvész · Pálffy András Gergely (1985, Budapest) költő · Reichert Gábor (1987, Tatabánya) kritikus · Szentesi Zsolt (1957, Eger) kritikus, főiskolai tanár · Szili József (1929, Budapest) író · Szilvay Máté (1990, Budapest) kritikus · Tatár Sándor (1962, Törökbálint) költő, műfordító · Ureczky Eszter (1984, Debrecen) kritikus, anglista · Új Krisztina (1988, Szeged) költő · Váró Kata Anna (Debrecen) kritikus

E számunkat **Baglyas Erika** munkái, illetve azok részletei díszítik: **Történetek sehonnán** 20; 5; 3; 15; 16; 9; 17, 2012, lambda print, ed. 1/5, 60x40 cm (b1–4; 6–7; 8–9; 24; 28–29; 37; 38); **Isten arca**, 2009, lambda print, ed. 2/5, 50x70 cm (b2); **Magyar alma mater** 1. nap; 101. nap, 2011, lambda print, ed. 1/5 (b3; 5); **Tehetlenségi nyomatek**, 2010, átalakított kerékpár (10–11); **Bunker**, 2012, helyspecifikus installáció, 685x460x450 cm, erkély, 4 kamera, 2 monitor, szöveg az ablakon (14–15); **Helyreigazítás (Mátrai Erikkel közösen)**, 2012, , helyspecifikus installáció, változó méret, asztal a plafonon, projekció (16–17; 30); **Salsus**, 2011, helyspecifikus installáció, csónak, fluoreszkáló festék, fa, só (22–23); **Jó előre gondoljon a jövőjére**, 2013, helyspecifikus installáció, kordonoszlop, kordonszalag, felirat, fa, fém, üveg (49).

Műút · irodalmi, művészeti és kritikai folyóirat · ISSN 1789-1965 · Megjelenik a **Szépmeistersegek Alapítvány** kiadásában Miskolcon · Főszerkesztő: **Zemlényi Attila** (zemlenyi@muut.hu) · Szépirodalom, képregény, olvasószerkesztés és korrektúra: **kabai lóránt** (kkl@muut.hu) · Kritika, esszé: **Jenei László** (jenei@muut.hu) · Művészet: **Bujdos Attila** (attila.bujdos@muut.hu) · Képszerkesztés, design: **Tellinger András** (telli@chello.hu) · Képanyag és felelős kiadó: **Kishonthy Zsolt** (kishonthy@muut.hu) · **Szerkesztőség:** 3530 Miskolc, Széchenyi I. u. 14. · +36 46 326 906 · muut@muut.hu · www.muut.hu · www.facebook.com/muutfolyoirat · twitter.com/muut_folyoirat · iwiw.hu/muut · Szerkesztőségi titkár: **Simon Gabriella** (szepmeistersegek.alapitvany@gmail.com) · Layout és logo: **Szurcsik János** (mail@janos.at; www.janos.at) · Nyomda és kötészet: **Tipo-Top Nyomda**, Miskolc · Felelős vezető: **Solymosi Róbert** · Műút portál: **www.muut.hu** · ISSN 1789-2635 · Szerkesztik: **Antal Balázs** (antal.balazs@muut.hu) · **kabai lóránt**

▸ *Horváth Előd Benjámin*

Vér

I
A leghosszabb kapcsolatom,
magyarázom majd húsz év múlva,
huszonkét éve kezdődött
és most is tart. De nem úgy,
csak mint a jel, egymás homlokán.

A leghosszabb kapcsolatom,
így húsz év múlva, nem volt soha.
Csak mint a vér a hálózásokon,
hogyan neve van, egy betű.

A leghosszabb kapcsolatom
húsz év múlva lesz csak felismerhető,
amikor már hosszú története lesz,
szaga, éneke, kávésbögréje,
helye a polcon, szaktudása,
tervrajzok egy szürke házra,
„hogyan lehetséges legyen,
ami mindig lehetséges volt,
a lehetetlen”.

A leghosszabb futam
húsz év múlva lesz, az életemért,
húsz év múlva, a méretekért,
amire két város képes,
ennyi év távlatából, így nőni
és összemósodni, mert világos lesz:
ez a két város mindig egy volt,
ahogy valamiképpen a többi is,
ahogy mondanám: „mindörökké”.

A leghosszabb húsz év múlva
végigmegyek a Napoca utcán,
végig a Sárbogárdi úton,
végig a vonat, ahol a töltésen
délről estig téptünk,
ahol a parkban a padon.

Ez a vonat nem visz utasokat,
azaz csak utasokat visz,
csak József Attilákat, csak Öcsiket,
csak az ágyam, ahova fekszel.
És egy ideje nem tudod kialudni magad.

A leghosszabb kapcsolatom
egy szó lesz húsz év múlva, és.
Nő és férfi, ülnek fenn a várban.
És ülnek Kolozsváron, egy padon
a Matyitéren. És magányos vagyok.
És magányos vagy. És ez a
közös magány kávéfőző reggel,
takarít az unalomig. És ősz.

Húsz év múlva tavasz,
vér a testünkben, hálózások.
„És a bal kezem nem tudja,
mit csinál a jobb”, ahogy
a vér megfordul az agyamban,
a szívemben, a faszomban,
a talpamban, nincs több csomagom,
csak ez. És.

Mennyit látott,
elgondolom, így tekerek egy cigit,
lenyelek mindent, mint a bálnak,
a bálna úgy kezdődik,
hogyan lenyelte a szívét.
Azért ilyen nehéz, rárakódnak
sziklák, emberek, fossziliák.
Jónás a hallban, húsz év múlva,
cigaretta és magyaráz,
túl az *n*-edik hitvesztésen,
megtérésen, hozzám már hűtlen lettek.

II

Nem változik semmi, epizódok vannak, tulajdonképpen mindegy, „én már csak megyek, pedig istenemre, milyen kedves fiú voltam.” Olvasom húsz év múlva és emlékezni fogok a hóesésre, ezen a télen alig volt, meg egy másik télre, ahogy a lámpák fénykörében elhull. Sziromhullásra, ezen az udvaron.

A vér hallgat, kitörne pedig, kitörik, aztán le is hűl, vulkán a tenger mélyén, kísérni fog Triesztben, Orbetellóban, Mariglianóban, Budaváron és Kolozspestén.

Nincsenek dolgaim, vagy csak mindenhol megtalálom őket, és a halottak nem hagynak cserben soha, mert egyszer már alaposan cserbenhagytak, a szeretőim nem hagynak cserben soha, mert százszor cserbenhagytam őket, nem hagysz cserben soha, mert kiengedtem a vérünket a tengerbe, mert befejeltem a sziklát, mint Mózes, és azóta is folyik, hogy ne jusson el soha az ígéret földjére, a törvény ára ez, azóta is folyik, néha elhagy hosszú időre, amíg megint elém kerül egy kertben, egy parton, egy utcán, beszél hozzám.

„Ha egyedül főzöm a kávé, elkerülhetetlen, hogy egyszer neked fogom főzni a kávé, amíg fekszel, az az ágyam.”

Végül csak a tenger fogadja be, ahogy a folyót, a bálna szívét, a földet, még tavasz előtt elkezdek élni neked, de most csak az elején vagyok, ez volt az első éjszakánk, amiben megfordítottuk a homokórát és elkezdtünk számolni a dolgok esetlegességével.

A leghosszabb kapcsolatomban, magyarázom majd húsz év múlva, huszonnégy éve tart a vérrel, de már nem emlékszem pontosan, negyvennégy éve csak megyek, végig egy régről ismert utcán, nyolcvannégy éve az elején vagyok, pedig ez volt a leghosszabb futam, százhetvenhat éve csak ülünk, a lábad vagy a feneked a markomban, az életemért, ha ott vagy, és reggel.

A kolozsvári váltás

Ha méreggel is elmúltál egy reggel és ki is fosod mind az összeset, megénekled, hogy ennyi volt az éjjel és hálás vagy, hogy újrakezdheted, hogy élhetél itt kávéval, befőttel, hogy élte bőven — gyomrodban remeg, hogy amfetamin nincsen és egy nő kell, a változásban jó lesz majd neked.

Ha hangomat is elszívtam egy reggel, s úgy jöttem el, hogy látott a halál, az időből kiátkozott a rendszer, bár elaludtam annyiszor hasán, lerétegződött bennem és nem múlt el és megkerestem minden szó jogán, és minden test és minden már egy tenger, már megtanultam: minden végtelen, a változás is mind jön itt nekem.

Ha huszonhárom elmúltál egy reggel, majd felnézel, fölötted a Vezúv és elgondolod, hogy majd te is egyszer huszonhárom leszel s még tart az út, a tükrök termében melléje fekszel, vetközteted, míg rátok láva hull, és úgy nézel szemébe minden reggel, míg ottmarad, szoborrá alkonyul: ölébe sötét és pipacsot teszel.

Ha huszonnégy is elmúltam, egy reggel dohányt veszek és nem siratom őt, már nem babrálok annyi semmiséggel, a mérget sem veszem csak úgy elő, és nézem majd a kolozsvári látványt, egy budapesti, vásárhelyi nőt, ha végigmegyek a Napoca utcán, megnyílik és virágzik majd a föld.

